

Folketinget – Europaudvalget

Christiansborg, den 17. juni 2005
EU-chefkonsulenten

Til

udvalgets medlemmer og stedfortrædere

Danmark frifundet i sag om bilregistreringsafgifter i forbindelse med flytning til Danmark - men ny dom på vej

Resumé

EF-Domstolen frifandt den 16. juni 2005 Danmark i sagen¹ om den danske bilregistreringsafgift, der opkræves i forbindelse med, at personer flytter deres normale bopæl her til landet. Danskere, der har købt deres bil i udlandet, skal derfor stadig betale registreringsafgift, hvis de vil have bilen med, når de flytter tilbage til Danmark. Bilregistreringsafgifterne står dog **stadig for skud** ud fra en lidt anden vinkel, når Domstolen senere i 2005 forventes at afsige dom i en sag, der handler om danskeres mulighed for at køre i udenlandsk indregistrerede biler, hvis de arbejder i et naboland.

Den netop afgjorte sag handlede om, hvorvidt Danmarks opkrævning af registreringsafgiften er i strid med det såkaldte flyttegodsdirektiv². Formålet med flyttegodsdirektivet er at fjerne de afgiftsmæssige hindringer, som gør det besværligt for personer at udnytte deres ret til fri bevægelighed i forbindelse med at de flytter bopæl fra et medlemsland til et andet. Direktivets artikel 1, stk. 1 indrømmer derfor afgiftsfritagelse for *"forbrugsafgifter, der normalt opkræves ved privatpersoners endelige indførsel af personlige ejendele fra en anden medlemsstat"*. Direktivets artikel 1, stk. 2 opregner en række undtagelser til direktivet og dermed afgiftsfritagelsen – herunder *"afgifter, der opkræves ved registrering af motorkøretøjer"*.

¹ Sag C-138/04, Kommissionen mod Danmark (anlagt den 15. marts 2004).

² Rådets direktiv 83/183 af 28. marts 1983 om afgiftsfratagelse ved privatpersoners endelige indførsel af personlige ejendele fra en medlemsstat. Artikel 1: »1. Medlemsstaterne indrømmer på de betingelser og i de tilfælde, der er anført nedenfor, afgiftsfritagelse for de [...] forbrugsafgifter, der normalt opkræves ved privatpersoners endelige indførsel af personlige ejendele fra en anden medlemsstat.
2. Dette direktiv omfatter ikke særlige og/eller periodiske skatter og afgifter vedrørende brugen af disse ejendele inden for landets grænser, såsom f.eks. afgifter, der opkræves ved registrering af motorkøretøjer, vejafgifter og fjernsynsafgifter.«

Kommissionens argumentation

Kommissionen hævdede i sagen, at Danmarks opkrævning af registreringsafgifter på biler fra personer, som flytter deres sædvanlige bopæl endeligt til Danmark **reelt svarer til en forbrugsafgift**, og derfor er i strid med artikel 1, stk. 1 i flyttegodsdirektivet.

Kommissionens argumenter herfor var, at der er tale om en afgift, som pålægges en privat brugsting, afgiften beregnes ud fra godets økonomiske værdi og opkræves en gang for alle. Kommissionen hævdede derudover, at registreringen er en forudsætning for at kunne benytte bilen på det danske vejnet. Det forhold, at afgiften først opkræves ved køretøjets registrering ændrer derfor ikke ved, at der er tale om en afgift, "der normalt opkræves ved privatpersoners endelige indførsel af ejendele", som der står i bestemmelsen om afgiftsfritagelse.

Kommissionens mener **heller ikke**, at registreringsafgiften er omfattet af **undtagelsesbestemmelsen** i flyttegodsdirektivets artikel 1, stk. 2. Denne undtagelse vedrører kun afgifter vedrørende selve brugen af de omhandlede ejendele og afgifter, der må kunne opkræves for at sikre betalingen for ydelser, der har særlig forbindelse med brugen af de pågældende ejendele. Eksemplerne, der er nævnt i bestemmelsen udgør ikke forbrugsafgifter, men relaterer sig til løbende brug af et gode eller sikrer, at det offentlige holdes skadesløs for udgifter forbundet med brug af de pågældende goder. Henvisningen til afgifter, der opkræves ved registreringen af motorkøretøjer må derfor, efter Kommissionens opfattelse, fortolkes sådan at den kun omfatter afgifter, der knytter sig til selve registreringen af køretøjet. Kommissionen argumenterede for, at en gennemgang af de forskellige sprogudgaver af direktivets artikel 1 støtter denne opfattelse³.

Den danske argumentation

Den danske regering hævdede, at den danske registreringsafgift ikke er omfattet af flyttegodsdirektivets artikel 1, stk. 1, og henviste i den forbindelse til en dom i en lignende sag⁴, hvor den afgiftsudløsende omstændighed er den første registrering på det nationale område, hvilket ikke nødvendigvis er forbundet med indførselstransaktionen.

³ Den tyske og den danske tekst bruger begge samme betegnelse i stk. 1 og i stk. 2, nemlig henholdsvis "*Abgaben*" og "*afgifter*". Alle andre sprogudgaver bruger derimod forskellige udtryk i stk. 1 og i stk. 2, nemlig henholdsvis "*taxes*" og "*droits*" på fransk, "*taxes*" og "*fees*" på engelsk osv. Udtrykkene "*droits*" og "*fees*" refererer efter Kommissionens opfattelse til afgifter, der udgør betaling for en ydelse. Den danske registreringsafgift beregnes på grundlag af bilens værdi, og det er derfor udelukket at betragte afgiften som betaling for en ydelse.

⁴ C-387/01, Weigel, præmis 47-49.

Subsidiært hævdede den danske regering, at registreringsafgiften falder ind under undtagelsesbestemmelsen i artikel 1, stk. 2. Danmark henviste til, at undtagelsen ikke var indeholdt i Kommissionens oprindelige forslag til flyttegods-direktivet⁵, men blev sat ind i direktivet på **dansk foranledning** for medlemslandene kunne bevare retten til at opkræve registreringsafgift af biler, der medtages i forbindelse med permanent skift af bopæl.

Dommen

Domstolen konkluderede, at den danske bilregistreringsafgift ikke er omfattet af afgiftsfritagelsen i medfør af artikel 1, stk. 1 i flyttegods-direktivet, og Danmark blev derfor frifundet.

Domstolen konstaterede, at det er **bilens første registrering i Danmark, der betragtes som den afgiftsudløsende omstændighed**. Domstolen henviste til tidligere domme⁶, hvor det er fastslået, at flyttegods-direktivets bestemmelse om afgiftsfritagelse ikke er i vejen for, at der opkræves en afgift ved indregistreringen af en bil i det medlemsland, som ejeren af bilen flytter til i forbindelse med, at bilejeren flytter sin bopæl fra et medlemsland til et andet. **Da den afgiftsudløsende omstændighed for en sådan afgift er indregistreringen af et køretøj på det nationale område, hvilket ikke nødvendigvis er forbundet med indførselstransaktionen, kan en registreringsafgift ikke anses for at være en afgift, der »normalt opkræves ved normalt opkræves ved privatpersoners endelige indførsel af personlige ejendele fra en anden medlemsstat**”, som det er beskrevet i flyttegods-direktivets artikel 1, stk.1.

Domstolen uddybede, at denne fortolkning støttes af artikel 1, stk. 2 i flyttegods-direktivet.

Domstolen bemærker i dommens præmis 16 og 17, at det forhold, at en afgift som den danske registreringsafgift ikke er omfattet af flyttegods-direktivet ganske vist ikke nødvendigvis indebærer, at opkrævningen af denne afgift i forbindelse med flytning af bopæl fra et medlemsland til et andet er forenelig med EF-

⁵ KOM (1975) 528.

⁶ Se sag C-387/01, Weigel og sag C-365/02, Lindfors.

traktatens bestemmelser om fri bevægelighed for personer⁷. Domstolen har allerede fastslået, at en registreringsafgift kan påvirke vandrede arbejdstagers beslutning om at udøve deres ret til fri bevægelighed i negativ retning⁸. **Spørgsmålet om hvorvidt en sådan afgift er forenelig med EF-traktatens artikel 18 og 39 (fri bevægelighed og arbejdskraftens fri bevægelighed) afhænger bl.a. af afgiftens størrelse og betingelserne for opkrævning heraf. Kommissionen har i den konkrete sag alene baseret sit søgsmål på, at Danmark har tilsidesat flyttegodsdirektivets bestemmelser, hvilket Domstolen ikke gav Kommissionen medhold i.**

Den danske registreringsafgift står dog endnu en gang for skud i en sag, som forventes afgjort senere i 2005⁹. I denne sag angribes registreringsafgifterne fra en anden vinkel, da sagen handler om firmabiler indregistreret i udlandet. Kommissionen har stævnet Danmark for ikke at overholde EF-traktatens artikel 39 om arbejdskraftens fri bevægelighed. **Generaladvokaten i sagen har fremsat sit forslag til afgørelse i januar 2005¹⁰ og foreslår heri, at Danmark bliver dømt,** da den danske lovgivning og administrative praksis ikke tillader dansk bosatte personer, som er ansat i et EU-naboland, at anvende en firmabil i Danmark til erhvervsmæssige og private formål, når firmabilen er indregistreret i nabolandet, hvor arbejdsgiveren er etableret. Derudover kan dansk bosatte personer, som er ansat i et andet EU-land, kun anvende biler (navnlig firmabiler), der er indregistreret i EU-landet, hvor arbejdsgiveren er etableret, til erhvervsmæssige og/eller private formål i Danmark, på vilkår af, at denne beskæftigelse udgør den pågældendes hovederhverv, og at der betales gift for bilen.

Med venlig hilsen

Marianne Treumer Ammitzbøll

⁷ Lindfors-dommens præmis 33. Det fremgår heraf, at EU-reglerne ikke garanterer EU-borgerne at deres overflytning af virksomhed til en anden medlemsstat end der, hvor de indtil da har haft bopæl er udgiftsneutrale med hensyn til opkrævning af afgifter. Den omstændighed at en borger i en sådan situation eventuelt stilles ringere i forhold til situationen før overflytningen er ikke i strid med EF-traktatens artikel 18, såfremt denne lovgivning ikke stiller denne borger ringere i forhold til dem, som allerede var undergivet en sådan opkrævning.

⁸ Weigel-dommens præmis 54.

⁹ Sag C-464/02, Kommissionen mod Danmark.

¹⁰ Forslag til afgørelse fra generaladvokat Jacobs fremsat den 20. januar 2005 i sag C-464/02.